

CORPUS 2015

Catedral de Vic // 7-6-2015

Sr. Degà i membres del Capítol,
 Germans preveres i diaques,
 Religiosos i religioses,
 Srs. Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic,
 Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La festa de Corpus, en el cicle de l'any litúrgic, té una realitat específica i pròpia: fer expressió pública de la nostra fe en Crist realment present en el sagrament de l'Eucaristia, sota les espècies sacramentals del pa i del vi. Estem ara celebrant l'Eucaristia que es perllongarà amb la processó amb el santíssim Sagrament per carrers i places de la nostra ciutat de Vic. Podem dir que avui fem de manera solemne el que vivim en cada missa que celebrem. De fet, la missa no acaba amb la invitació del diaca: «Aneu-vos-en en pau», sinó que es perllonga en la missió de tots els qui participem en l'Eucaristia, fent present, amb la nostra vida i la nostra paraula, Crist vivent, aquell que és el nostre Pa de vida i que, per la comunió amb el seu Cos i la seva Sang, ens va transformant més i més en el seu Cos. Sí, nosaltres, els qui creiem en Crist i hem rebut els sagraments de vida, som el Cos de Crist. Per això mateix la processó eucarística de la festa de Corpus expressa el que som, el Cos de Crist, i quina és la nostra missió, la de ser portadors de Crist vivent als nostres germans, la de ser els seus testimonis en l'Església i en el món.

Adonem-nos bé, germans, del que som, de quina és la nostra fe. En la mesura en què visquem la nostra fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia, podrem, al mateix temps, viure la fe en el que som nosaltres: el Cos de Crist. Dient-ho d'una altra manera: el realisme eucarístic i el realisme eclesial es donen suport l'un a l'altre; l'un és garantia de l'altre. No sempre s'han viscut com cal aquestes dues realitats que ens porten al mateix Crist. La fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia s'ha afeblit en el poble cristià. Molts infants i joves que reben els sagraments de la iniciació cristiana no han arribat a copsar la meravella de l'Eucaristia. La manca d'infants i joves és ben palesa en les celebracions de la missa dominical. I, al mateix temps, en el poble cristià, a poc a poc, s'han anat perdent les expressions de veneració i adoració de l'Eucaristia. I, àdhuc en la mateixa realitat de la comunió, es veu una manca de consciència de la realitat sagrada de l'Eucaristia. Però, al mateix temps, veiem com les nostres comunitats s'han anat afeblint. I és que sense l'Eucaristia, sense una fe ben clara en la presència real de Crist viu en el sagrament de l'Eucaristia, no podem tenir vida. Com volem tenir autèntiques comunitats cristianes sense una fe autèntica en l'Eucaristia? L'Església no és una societat formada per unes persones que tenen el lligam d'uns mateixos objectius i unes mateixes activitats. El que fa possible la unitat entre nosaltres és la participació en l'Eucaristia. Quan participem amb el cor ple de fe i amb les condicions requerides en l'Eucaristia, es produeix entre nosaltres i amb tots els germans d'arreu del món una unió que no és solament moral, sinó física i natural, perquè consisteix en una unió real del nostre cos amb el de Jesucrist. Com llegim en sant Agustí, que dóna veu al mateix Crist: «No sóc jo qui em transformo en tu, com l'aliment que es fa carn teva, sinó que ets tu el qui et transformes en mi» (*Confessions*). Rebre l'Eucaristia, combregar amb el Cos i la Sang de Crist té aquest aspecte de transformació en Crist. Quan participem en l'Eucaristia ens anem transformant més i més en el Cos de Crist. Un efecte de l'Eucaristia és esdevenir més i més el «nosaltres» de l'Església.

En el segon concili Vaticà hi trobem una expressió molt adient per a aquests moments eclesials: «L'Eucaristia és font i cimal de tota evangelització» (*Prebyterorum ordinis*). Tota la missió pròpia de l'Església té la seva font en l'Eucaristia i, al mateix temps, tota missió eclesial té una única finalitat: portar tots els homes a l'Eucaristia. La processó

eucarística de la diada de Corpus solament tindrà sentit si és expressió del que som nosaltres. Perquè la celebració de l'Eucaristia ens va transformant en el Cos de Crist. Quan amb fe acompanyem Crist present sota les espècies eucarístiques del Pa, sortint als carrers de la ciutat, hem de ser conscients que el mateix Crist que acompanyem és el que viu en el nostre cor per la fe i per l'amor. Per això els nostres cants, els nostres silencis, les nostres catifes, les flors, l'encens, la nostra adoració..., tot això té sentit si neix d'un cor plenament enamorat del Senyor.

Però també hi ha una altra realitat. Sortim amb Crist en la processó de Corpus en expressió de la nostra sortida cada dia per a ser testimonis de Crist en el nostre món. La fe cristiana no es pot recloure en les parets dels temples i dels llocs eclesials, aquesta demana sortir a trobar-nos amb tots els germans. La sortida missionera dels cristians amb Jesús significa anar al trobament de cada un dels nostres germans en la seva situació concreta. Solament amb el diàleg, en l'escolta del que batega en el cor del germà, podem ser autèntics evangelitzadors. Per això mateix, el dia de Corpus és també el dia de la Caritat. El lema d'aquest any ens pregunta ben clar: *Què fas amb el teu germà?* Aquesta pregunta acompanya la humanitat des dels inicis, i també ha de ressonar avui en els nostres cors. La sortida amb Crist no té cap altre camí que el germà. Com ensenya sant Agustí: «Camina per l'home i arribaràs a Déu.» Càritas ens convida a no passar de llarg davant del germà necessitat que, si obrim ben bé els ulls, tenim molt a prop. Corpus ens fa sortir amb Crist i descobrir la tragèdia de tants germans que pateixen en el cos, en el cor, en l'esperit, i, amb el mateix Crist, donar-los el nostre ajut, la nostra solidaritat, el nostre amor, que tenen la seva font en l'Eucaristia celebrada i adorada.

Per acabar aquestes meves paraules, dues realitats ben concretes. La primera, en aquest any en què celebrem els cinc-cents anys del naixement de santa Teresa de Jesús, un ensenyament seu sobre què hem de fer després de combregar. Ella ens diu amb fe ferma i experiència de vida: «¿Pensáis que no es mantenimiento aun para estos cuerpos este santísimo Manjar y gran medicina aun para los males corporales?... Pues si, cuando andaba por el mundo, de sólo tocar su ropa sanaban los enfermos, ¿qué hay que dudar que hará milagros estando dentro de mí —si yo tengo fe— y me dará todo lo que pidiere, pues está en mi casa? ... Acabando de recibir al Señor, teniendo la misma persona delante, procurad cerrar los ojos del cuerpo y abrir los del alma y miraros al corazón» (*Camino de perfección*, 34).

I una segona cosa ben concreta en aquest dia de Corpus. Com ja he dit, avui és també el Dia de la Caritat. Avui la nostra col·lecta econòmica, amb la qual expressem la nostra comunió de béns, oferint quelcom nostre com a expressió del nostre desig d'oferir-nos amb Crist en la celebració de la missa; aquesta col·lecta serà íntegrament per a Càritas, per tal que pugui atendre els nostres germans necessitats. Càritas té la seva font en l'Eucaristia de l'Església. Els qui som l'Església i participem de l'Eucaristia expressem la nostra caritat feta institució en Càritas. Tots som Càritas. Càritas és la comunitat cristiana que viu la caritat en l'atenció als més pobres i necessitats. La col·lecta d'avui no és la d'una institució que ens demana el seu suport; és la caritat que brota de la taula de l'Eucaristia la que avui es fa palesa més clarament entre nosaltres. Siguem, doncs, tots ben generosos en la col·lecta a favor de Càritas en la solemnitat de Corpus.